అపరిచితుడి సలహా!

మోదుకూరి జతీంద్రశర్మ

హాయిగా ఈల వేస్తూ డ్రెస్ చేసుకోబోతూంటే అమ్మ కంఠం విన్పించింది. 'నీ కోసం ఎవరో వచ్చేర్రా బాబీ

ఎవరై ఉంటారు?

ఎవరైనా యిప్పుడు కలిసే మూడ్‌లో లేను. మొదటి రోజు నా ఉద్యోగానికి వేళ. కొత్త ఉద్యోగం.

చిన్నగా విసుక్కుంటూ పైటికి వచ్చేను.

ఎవరో అతను నాకు తెలియదు. నీట్‌గా డ్రెస్ అయి ఉన్నాడు. నా ముఖంలో ఆశ్చర్యాన్ని పసి కట్టినట్లు 'క్షమించండి! నేను మీకింతకు ముందు తెలియదు.' అన్నాడు చిర్నవ్వుతో.

'లోపలికి రండి!' ఆహ్వానించాను.

'నా పేరు రత్నాకర్! మీ పేరు నీలకంఠరావ్ కదూ! అన్నాడతను.

అవునన్నట్లుగా తలూపాను.

'మిమ్మల్నింకా ఎక్కువ ఆశ్చర్య పరచను. మీరు ఎవరో నిన్నటి వరకూ నాకు తెలియదు. నిన్ననే తెలిసింది, కామారెడ్డి దగ్గర సెక్రటరీగా జేర బోతున్నట్లు. నిజమా!'

నిజమే. కామారెడ్డి ప్రభుత్వ వర్గాల్లో చాలా పలుకుబడి కల వ్యక్తి. ఈ మధ్యనే అతను కౌన్సిల్‌లో మెంబరుగా ఎలక్టు అయేడు. మంత్రి పదవి కూడా యివ్వచ్చునేమో. అటువంటి వ్యక్తి దగ్గర సెక్రటరీగా చేరబోతున్నాను. యివేళ్నుండే డ్యూటీలో జాయినవాలి.

'అవును. యింతకీ ...' సందిగ్ధంగా అపాను.

'నేను చెప్పబోయేది మీకు రుచించకపోవచ్చు. కామారెడ్డి దగ్గర ఉద్యోగం అంత మంచిది కాదు. చేరకండి." అయాచితంగా సలహా యిచ్చాడతను.

ఛర్రున కోపమొచ్చింది నాకు. ఎవరో అపరిచితుడు నాకు సలహా యిస్తున్నాడు. అదీ నే కోరకుండా.

'ఏం ? ఎందుకని ?' కోపంగానే అడిగాను.

'కొన్ని విషయాలను బహిర్గతం చేయకూడదు. అపరిచితుడ్ని. నిన్నటి వరకూ మీరెవరో నేనెరుగను. యిప్పటి వరకూ మీకు నాపేరే తప్ప నాగతం తెలియదు. అయినా మిమ్మల్ని ఓ ఉద్యోగంలో చేరవద్దని సలహా యిచ్చేనంటే అది మీ మేలుకోసమేనని మీరు గ్రహించాలి." అన్నాడు రత్నాకర్.

"మీ స్వార్థం ఎందుక్కాకూడదు?" పళ్లబిగువున అడిగాను.

"నిజమే, అలా మీరనుమానించవచ్చు. కాని మిష్టర్ రావ్! ఒక్కమాట." క్షణం ఆగాడతను. మాటలు

పేర్చుకోవటానికి అన్నట్లుగా 'నేను మీ మంచికోరి చెప్తున్నాను. మీరు కామారెడ్డివద్దర ఉద్యోగం చేయకండి. అదీ సెక్రటరీగా!'

నాకు మతిపోతోందో లేక ఎదుటివాడి మతి సరిగ్గా ఉందో లేదో అనుమానమొస్తోంది.

'ఎందుకా సలహా యిస్తున్నారో?'

'క్షమించండి. ఆ కారణం నేను చెప్పలేను. ఒక్కటి మాత్రం నిజం. భవిష్యత్‌లో మీరు నా సలహాని పాటించక పోతే విచారించే సంఘటనలు ఎదురవుతాయ్!' అన్నాడు రత్నాకర్.

'కామారెడ్డి మీకు శత్రువా? లేక కామారెడ్డి దగ్గర ఉద్యోగం కోసం మీ బంధువెవరైనా ప్రయత్నిస్తున్నాడా? నేను మీకు తెలియక ఏదైన అపకారం కానీ, ఉపకారం కానీ చేసేనా? ఎందుకిస్తున్నట్లు ఈ సలహా!' ప్రశ్నల వర్షం కురిపించాను.

చిన్నగా నవ్వాడతను.

'మీరు వేసిన ప్రశ్నల కన్నిటికి నా సమాధానం కాదనే వస్తుంది. మరొక్కసారి చెప్తున్నాను మిస్టర్ రావ్! దయచేసి కామారెడ్డి దగ్గర ఉద్యోగం చేయకండి! నా సలహా పాటించినా పాటించక పోయినా మీ యిష్టం.' అన్నాడు రత్నాకర్ లేస్తూ.

'దయచేసి కూర్చోండి.' చేత్తో కూర్చోమన్నట్లు సైగ చేస్తూ అడిగాను. "నిన్నటి వరకూ నేను మీకు తెలియదన్నారు. నిన్ననే తెలిసిందన్నారు. ఎలా? ఎలా తెల్సింది మీకు, నేను కామారెడ్డి దగ్గర ఉద్యోగం అంగీకరించేనని. నా ఎడ్రస్ ఎలా తెలిసింది! ఎందు....కీ'

మధ్యలోనే ఆపి అన్నాడు అతను. "మిష్టర్ రావ్! మీరు వేసిన ప్రశ్నలు మీ ఆలోచనా సరళిని చెప్తున్నాయ్. కానీ అదే విధంగా ఆలోచించండి. ఎందుకీ సలహా నేను చెప్తున్నదీ మీకు తోచకపోయినా, కనీసం మీ మేలు కోసం నేనీ విషయాన్ని చెప్తున్నట్లు తోస్తుంది.' లేచి గుమ్మంకేసి వెళ్తూ అన్నాడు రత్నాకర్ కొంచెం సీరియస్‌గా. 'హి ఈజ్ ఎ మానియాక్! అతనికి హత్యలు చేసే అలవాటుఉంది మిష్టర్ రావ్! హి ఈజ్ ఎ కిల్లర్! అని వెళ్లిపోయాడు.

నేను స్థాణుపై నిలబడిపోయేను.

2

అతని మాటలు నన్ను నిశ్చేష్టుడిని చేసేయి. నన్ను ఆలోచనల్లోకి తోసి వెళ్ళిపోయాడతను.

ఎవరీ రత్నాకర్? అతనికి కామారెడ్డి కిల్లర్ అనీ, మేనియాక్ అని ఎలాతెలుసు? నేను ఉద్యోగంలో చేరుతున్నట్లు ఎలాతెలుసు? అతని సలహా పాటించాలా? అక్కర్లేదా?

ఎన్నో ప్రశ్నలు? సమాధానం దొరకని ప్రశ్నలు?

కానీనేనీ ఉద్యోగాన్ని మానేసే స్థితిలోలేను. నాలుగు సంవత్సరాల భయంకర నిరుద్యోగ జీవితం తరువాత ఈ ఉద్యోగం వచ్చింది నాకు.

రత్నాకర్‌కి, నేను ఈ ఉద్యోగంలో జాయిన్ అవ దానికి సంసిద్ధత తెలిపేముందు ఎంత ఆలోచించానో తెలియదు, ఎప్పటికీ.

కామారెడ్డి అన్నా, కామారెడ్డి లాటి ప్రజలను దోచి పెద్ద వాళ్ళయ్యే నాయకులన్నా నాకు గౌరవంలేదు. అసహ్యం మీదు మిక్కిలి. ఎన్నో వ్యాసాలు వ్రాసేను కామారెడ్డి అన్యాయాలను బయటపెడుతూ కామారెడ్డి. వంటవాడు ఏదైనా చేయగలడనే నమ్మకంతో నా పేరు బహిరంగ పర్చలేదు ఎప్పుడూ.

అయితే నాకు అన్నం పెట్టలేదు నా వ్యాసాలు. కనీసం రెమ్యూనరేషనైనా పంపలేదు, ఆ వ్యాసాలను ప్రచురించిన పత్రికలు. నాకు ఉద్యోగం కావాలి అనినేను రోజులో ప్రతీక్షణం అనుకొనే సమయంలో వచ్చిందీ అవకాశం.

ఈ అవకాశాన్ని యిప్పుడు నేను జార విడుచుకొని వృద్ధురాలైన నా తల్లిని, చిన్నవాళ్ళైన నా తమ్ముళ్ళని పస్తు పడుకోబెట్టలేను.

అందుకే మానసికంగా యిష్టంలేక పోయినా సిద్ధపడ్డాను. అంతేకాదు. ఈ అవకాశంతో కామారెడ్డి వాళ్ళు ఎటువంటి అక్రమాలు తలపెడతారో యింకా స్పష్టంగా తెలుస్తుంది. యింకా బాగా నేనతని అక్రమాలని బయటపెట్టవచ్చు. అలా నన్ను నేను రాజీపడ్డాక సిద్ధపడ్డాను.

కానీ ఎవరీ రత్నాకర్?

ఎందుకీ సలహా యిచ్చినట్లు?

అయాచితంగా సలహా లిచ్చేవాళ్ళంటే నా కేమాత్రం సదభిప్రాయం లేదు. అటువంటి సలహాలను గౌరవించను కూడా.

ఆలోచనల లోంచి తెప్పరిల్లి దేవుడి గదిలోకి వెళ్ళాను. దేవుడికి నమస్కరించి బైటికి వస్తుంటే అమ్మ అంది. 'బాబీ నాకు చాలా ఆనందంగా ఉందిరా! నువు త్వరలోనే వృద్ధిలోకి వస్తావ్!'

అమ్మ చాదస్తానికి నవ్వువచ్చింది. నేను పరీక్షలకి వెళ్లే ప్రతీసారి యిదేమాట అంటుంది అమ్మ.

అమ్మ కాళ్లకి నమస్కరించి బయటపడ్డాను. తమ్ముళ్లిద్దరూ ఆనందంతో గుడ్‌లక్ చెప్పారు.

నేను ఉద్యోగంలో చేరుతున్నాను అన్న సంగతి తెలిసిన నాటినుండి తమ్ముళ్ళిద్దరూ, అమ్మా చాలా ఆనంద పడిపోతున్నారు.

ఆ ఆనందం చూస్తూంటే నాకు కళ్ళు చెమర్చాయి.

ఎవరో అపరిచితుడి సలహా పాటించి, ఆ ఆనందాన్ని వాళ్ళనుంచి దూరం చేయనా?

నో!

కామారెడ్డి ఆఫీస్ మా యింటి నుంచి పదిహేను నిమిషాలు నడక. చిక్కడపల్లిలో ఉంది కామారెడ్డి ఆఫీస్. కామారెడ్డి యిల్లు బేగంపేట దగ్గర ఎక్కడో ఉంది. ఈ ఆఫీస్‌లోనే నన్ను యింటర్వ్యూ చేసాడు కామారెడ్డి.

కామారెడ్డిని నేను చూడటం నాకు అది ప్రథమం కాదు. పెద్దగా ఆజానుబాహువులా ఉంటాడు కామారెడ్డి. రిమ్‌లెస్ కళ్ళద్దాలు. ఆ కళ్ళద్దాలలోంచి ఎదుటి వారిని పరిశోధిస్తున్నట్లు ఉంటాయి కళ్లు. అవికొద్దిగా విషం కురిపిస్తున్నట్లే ఉంటుంది నాకు.

డబ్బున్న ప్రతి వాడి వెనక ఏదో అన్యాయమూ, అక్రమమైన చరిత్ర వుంటుందీ అని నానమ్మకం. దోపిడి

చేస్తే తప్ప ఎవడూ ధనవంతుడు కాలేడన్నది నాసిద్ధాంతం.

కామారెడ్డి అమాయక ప్రజలను ఎలా మోసం చేసేదీ నాకు తెలుసు। వాళ్ళ అమాయకత్వం ఆసరాగా వాళ్ళని ఎలా దోపిడీ చేసేదీ నాకు తెలుసు.

అయినా యిప్పేళ కామారెడ్డి దగ్గర ఉద్యోగం చేయ టానికి సిద్ధపడ్డాను.

యిదీ ఒకందుకు మంచిదే। నేను నిర్ణయించుకున్న ప్రకారం కామారెడ్డి మోసాలు యిక ముందు ప్రపంచానికి యింకా బాగా తెలుస్తాయ్. నేనే ఆ వ్యాసాలు వ్రాసేది అని కామారెడ్డికి తెలిసే అవకాశం యివ్వకూడదు నేను.

3

ఆఫీసుకు చేరుకోగానే కామారెడ్డి పిలుస్తున్నాడంటూ కబురు వచ్చింది.

వినయం చూపించ వలసివస్తున్నందుకు మళ్ళీ విచా రించబోయినా అంతలోనే నన్ను నేను తిట్టుకున్నాను. యిది తప్పదని తెలిసి వచ్చినా యింకెందుకూ విచారం ?

'ఎస్ బాస్ ।' వినయంగా చేతులు కట్టుకొని అన్నాను.

'వెరీగుడ్ । చాలా కరక్టుగా సమయానికి వచ్చావు. యిలా పంక్చువాలిటీ చూపించే వాళ్ళంటే నా కిష్టం. నీ పనంతా ఏం చెయ్యాలో పరమేశాన్ని అడిగి తెలుసుకో. పనిలో ఖచ్చితంగా ఉండాలి సుమా !' హెచ్చరిస్తున్న ట్లుగా అన్నాడు కామారెడ్డి.

అలాగే అన్నట్లు తలూపాను.

'పరమేశాన్ని పిలువ్ !' అని ప్రక్కనున్న నౌకరుతో చెప్పి అడిగాడు. 'బి. కామ్. కదూ నువు పాసయింది. ఎకౌంట్స్ చూడగలవ్ కదూ !'

'చూడగలను.' ముక్తసరిగా సమాధానం యిచ్చాను.

కామారెడ్డి కళ్ళు ఒక్కసారి కిందనించి మీదవరకూ నన్ను పరికించాయి.

'నువ్వు యివేళ్టినుంచి నా సెక్రటరీవి. ఎక్కడ ఏది అవసరమొచ్చినా అన్నీ చెక్ చేసి నాకు సంతకాలకోసం యివ్వాలి. నేను కౌన్సిల్లో మాట్లాడే ప్రతిమాటా ప్రెస్‌కి యివ్వాలి. ఎక్కడన్నా పబ్లిక్‌మీటింగ్స్‌లో నేపాల్గొంటే ఆ ఫోటోలు కూడా యివ్వాలి. చాలా చురుగ్గా పని చేయాలి. తెలిసిందా ?'

మళ్ళీ వినయంగా తలూపాను.

యింతలో ఓవ్యక్తి వచ్చేదక్కడికి. యాభై వెళ్ళుండవచ్చు. పంచెకట్టు. నుదుట విభూతి. దైవం అంటే భక్తి చాలా ఎక్కువఉన్నట్లుంది. అతనే పరమేశం అనిఅర్థం చేసుకున్నాను.

'చూడు పరమేశం యితను ..... సందిగ్ధంగా ఆగాడు.

"నీలకంఠరావ్" పేరందించాను.

"నీలకంఠరావా నీ పేరు. ఆఁ సరే, యితను యివాళ్టి నుంచి నా కొత్త సెక్రటరీ. ఏం చేయాలో ఏదేది ఎక్కడున్నాయో చెప్పు. అన్నీ జాగర్తగా నేర్పు.' చేత్తో వెళ్ళమన్నట్లుగా సైగచేశాడు.

మౌనంగా బయటికి వచ్చాను.

'యిలారండి!' అంటూ కామారెడ్డి ఉన్నగదికి ఎదురుగా ఉన్న గదికి తీసుకు వెళ్ళాడు.

చాలా చక్కగా అన్ని సౌకర్యాలు అమర్చి ఉన్నాయ్ ఆ గదిలో. రెమింగ్‌టన్ పోర్టబుల్ టైప్‌రైటర్, చక్కటి రోజ్‌వుడ్ టేబిల్ మీద ఉంది. ఆ టేబిల్‌కి యిటూ అటూ చెయిజాపితే అందేలా రాక్స్, ఆ రాక్స్‌లో అ_స్తవ్య_స్తంగా పేర్చబడి ఫైళ్లు ఉన్నాయి. పక్కన ఓ టెలిఫోన్, చిన్న స్టేండ్ మీద అమర్చబడి ఉంది.

ప్రక్కగా గ్లాస్‌డోర్ అవతల నాలుగు అయిదు టేబిల్స్ ఉన్నాయ్, అవి మిగిలిన ఉద్యోగులవి-ఎకౌంటెంట్ మిగిలిన గుమాస్తాలు ఉంటారు ఆ గదిలో.

'యిది మీ గది అది మా గది. బెల్ నొక్కితే వచ్చి మీకు కావలసిన వివరాలు అందజేస్తాను.' అని వెళ్లిపోయాడు పరమేశం.

నా సీట్లో ఓసారి కూచున్నాను. యివేళనుంచి యీసీట్ నాకోసం ప్రత్యేకం అనుకోగానే అదోరకమైన అనుభూతి మనసంతా నిండిపోయింది.

ఫైల్స్ తీసి చదువుతూ అబ్జర్వ్ చేయసాగాను.

4

రోజులు చకచక గడచిపోసాగాయి.

ఉదయాన్నే ఆఫీసకి వెళ్ళి ముందురోజు కామారెడ్డి కౌన్సిల్‌లో అడిగిన ప్రశ్నలకు సమాధానాలు, కామారెడ్డి వ్యాఖ్యలూ అన్నీ ప్రెస్‌నోట్ తయారుచేసి యిచ్చేవాడిని పేపరులో ఎక్కడో ఏ మూలో ప్రచురింపబడేవి అవి. అవి కట్‌చేసి ఫైల్‌లో అంటించాలి,

కామారెడ్డికి సంబంధం కలిగిన కంపెనీలు చాలా ఉన్నా

మ్. ఆ చాలా కంపెనీల్లో కొన్నే కామారెడ్డి తన పేరుతో షేర్స్ కొనేది. మిగిలినవన్నీ దొంగ పేర్లతో కొన్నవే. చాలా లాభాలకి అతను టాక్సులు కట్టడు. మహబూబ్ నగర్‌లో అతని ముప్పై ఎకరాల తోట, దాదాపు నూరు ఎకరాల పొలం ఉంది. రికార్డుల ప్రకారము ఎప్పుడూ ఆ పొలం పండదు. ఆ తోటలు ఫలసాయాన్ని యివ్వవు.

ఎందరో కామారెడ్డి దగ్గరకి 'పనులు' చేయించుకొనేందుకు వస్తారు. అన్నిటికి రేట్స్ పెట్టాడు కామారెడ్డి, అదేదో సినిమాలో కంట్రాక్టర్‌లా. 'పని' జరిగినా జరగకపోయినా అతను అడిగే డబ్బుని ముందే యిచ్చెయ్యాలి.

ఆపేళ జరిగిన సంఘటన నా మనసులో కామారెడ్డి మీద అసహ్యాన్ని ఎక్కువ జేసింది.

కామారెడ్డి దగ్గిరికి ఓ ముసలాయనా ఓ కుర్రాడూ వచ్చేరు. ఆ కుర్రాడికి ఉద్యోగం కావాలి. బి. ఏ. పాస యాడా కుర్రాడు. మామూలుగా ఉద్యోగానికి కామారెడ్డి డబ్బు వసూలు చేసేడు. వారం రోజుల తరువాత రమ్మనీ ఆ కుర్రాడికి ఉద్యోగం వస్తుందనీ చెప్పాడు కామారెడ్డి.

అ తరువాత నుంచి ఆ కుర్రాడు ప్రతిరోజూ తిరిగాడు ఆఫీస్ చుట్టూ. ఏం జరిగిందో తెలీదు కానీ ఆ కుర్రాడికి ఉద్యోగం రావటం అసంభవం అని తెలిసింది

ఆ కుర్రాడికి ఎంత నిరాశ కలిగిందో అపేళ అతని మొహం చెప్పింది. ఉద్యోగం యివ్వలేదు కనక తన తండ్రి కట్టిన డబ్బు యిచ్చేయమన్నాడా కుర్రాడు.

సమాధానం మామూలే: డబ్బు రాదు. ఉద్యోగంరాదు.

ఆవేశంతో కామారెడ్డిని తిట్టేడా కుర్రాడు.

కామారెడ్డి ఆవేశపడలేదు. నిదానంగా అతిట్లన్నీ విన్నాడు. వెళ్ళి పొమ్మని సైగ జేసి తన కారెక్కాడు.

ఆవేళ సాయంత్రం చిక్కడపల్లి బస్ స్టాప్‌లో నుంచున్నాను సికిందరాబాద్ వెళ్ళే పని వుంది.

అటువైపు పేవ్‌మెంట్ మీద నడుస్తున్న అతనునన్ను చూసి నావైపు రాబోయేడు.

యింతలో ఎక్కడ్నించో ఓ టాక్సీ వచ్చి అతన్ని గుద్దేసింది. ఆగకుండా వెళ్ళి పోయింది ఆ టాక్సీ. ఆ కుర్రాడక్కడే చనిపోయాడు.

నాకు వెంటనే అర్థమయి పోయింది. ఆ టాక్సీ ఆ కుర్రాడిని ఎందుకు గుద్దిచంపిందో, ఆ పనిఎవరు చేసారో? హిట్ అండ్ రన్।

మనసు భగ్గన మండిపోయింది.

ఓ వ్యాసం రాసేను కామారెడ్డి ఆ దుశ్చర్యం వర్ణిస్తూ. హైదరాబాదు నుంచి ఓ పత్రిక వెలువడుతుంటూంది. మినిష్టర్స్, పముఖరాజకీయనాయకులు చేసే మోసాలను బయటపెడుతూ ఉండటమే ఆ పత్రికధ్యేయం. ఆ పత్రికకే పంపాను నావ్యాసం.

నాకు తెలుసు ఆవ్యాసం అచ్చవుతుందని. ఆ పత్రిక కామారెడ్డికి కూడా వస్తుంది.

కామారెడ్డి ఎలారియాక్ట్ అవుతాడో చూడాలి.

5

బాస్ నిన్ను పిలుస్తున్నారు. పరమేశం వచ్చి

చెప్పాడు, ఆఫీసులోకి రాగానే.

నేనూహించినట్లు కామారెడ్డి ఆ వ్యాసం చదివి ఎగిరి గంతెయ్యలేదు. చిందులు తొక్కలేదు. ఏం జరగనట్లే ఉండిపోయేడు.

కౌన్సిల్లో ఆ వ్యాసం చదివిన మరో సభ్యుడడిగిన ప్రశ్నకు తనకేమీ తెలీదని, తన మీద నేరారోపణ చెయ్యటమే ఆ పత్రిక ఉద్దేశం అనీ వర్ణించాడు.

నాకు కొద్దిగా ఆశాభంగం కలిగింది.

'చూడు రావ్! రేపు ఢిల్లీలో పార్టీ మీటింగ్ ఉంది. వెళ్ళాలి. తయారుగా ఉండు. ఈ రాత్రికి ఫ్లైట్‌లో వెళ్తున్నాం. జిల్లాలో పార్టీ కార్యకలాపాలు అంటూ ఓ వ్యాసం తయారు చేయ్. అద్భుతంగా ఉండాలి.' అన్నాడు నన్ను పరీక్షగా చూస్తూ.

వ్యాసం అనగానే నాకు కొద్దిగా భయం వేసింది.

"కానీ సర్..." ఏదో అనబోయేను.

'ఫరవాలేదు రావ్! తయారు చేయ్. ఏమైనా లోపా లుంటే మధ్యాహ్నం దిద్దుతాను' అన్నాడు వెళ్ళిపొమ్మని చేత్తో సైగ జేస్తూ.

మధ్యాహ్నం మూడు గంటలయింది ఆ వ్యాసం రాసే సరికి. అభూతకల్పనలు ఆ వ్యాసం నిండా. ఆ వ్యాసంలో రాసిందే నిజమయితే మహబూబ్‌నగర్ జిల్లాలో అందరూ కామారెడ్డి పార్టీ వ్యక్తులే అయుండాలి. అయితే చందాలు మటుకూ వాళ్ళు కట్టరన్న మాట.

బాస్ కామారెడ్డి చాలా మెచ్చుకున్నాడు ఆ వ్యాసం చూసి. 'మన జిల్లాలో యింత సేవ జరిగినట్లు నాకే

తెలిదే!' అన్నాడు నవ్వుతూ.

వినయంగా నవ్వేను.

'యింతకు ముందు ఢిల్లీ వెళ్ళావా?' అడిగాడు.

"లేదుసర్. యిదే మొట్టమొదటిసారి!" అన్నాను.

'ఓ. అయ్‌సీ. ఢిల్లి చూడదగ్గ ప్రదేశం. జాఫర్ వస్తాడుగా మనతో. అతడు చూపెడ్తాడు ఢిల్లిలో అన్నీ.'

జాఫర్!

వీడెవడు, యింతవరకు వీడిపేరు వినలేదు. వీడ్ని చూడలేదు.

"చలా థాంక్స్ సర్! కానీ...."

"జాఫర్ తెలీదంటావా. యివాళ రమ్మని చెప్పాను, వస్తాడు." వెళ్ళమన్నట్లు చెయ్యూపాడు.

ఆ చెయ్యి ఊపడం చూస్తే నాకు వళ్ళుమంట,

ఆ చెయ్యి విరిచేయాలనిపిస్తుంటుంది ప్రతీసారి. కానీ నా మెదలు విరిగిపోతాయ్ ఆ తరువాత. నాకు నా మెద అంటే అమితమైన యిష్టం. అందుకని ఆ చేయి విరిచే యత్నం చేయలేదు.

గదిలోకి వచ్చేసరికి ఎవరో కొత్తవ్యక్తి కూర్చు న్నాడు విజిటర్స్ ఛైర్‌లో.

టైప్‌రైటర్ టక్ టక్ మంటోంది వాఛగా, ఒక్కొ క్క అక్షరాన్ని గట్టిగా కొడుతున్నాడావ్యక్తి.

'అలాచేస్తే టైప్‌రైటర్ కాణీకి పనికిరాదు, 'అన్నాను కోపంగా.'

వెనక్కి తిరిగైనా చూడకుండా 'సో వాట్' అన్నాడు

నాకు వళ్ళుమండింది.

"హూ ఆర్ యూ?" అరిచాను కోపంగా.

"అంత కోపం కూడదు మిష్టర్ ...." అంటూ వెనక్కి తిరిగాడు.

ఆ ముఖం చూస్తునే తుళ్ళిపడ్డాను.

అంత భయంకరమైన మొఖాన్ని యింతకు ముందు నేనెప్పుడూ చూడలేదు. చింపిరి జుట్టూ, పెద్దగా పెరిగిన మీసాలు, గబుక్కున పెదకినా దొరకనట్లు మొ ఖం, దాన్ని కవర్ చేస్తూ గడ్డం హఠాత్తుగా రాత్రివేళ కనపడితే జడుసుకుంటారు పెద్ద వాళ్ళైనా!

'ఏమిటలా ఉండి పోయేవ్ సెక్రట్రీ' నవ్వాడు అతను.

నాలో చలనం వచ్చింది. వీడిరూపం చూసి జడిసి నందుకు నన్ను నేనే నిందించుకున్నాను.

'హూ ఆర్ యూ?' మళ్ళీ గట్టిగా అరచేను.

'అరవకు. గొంతునెప్పెడుతుంది. అని టైప్ రైటర్ లో యిన్సర్టు చేసిన కాయితం తీసి యిచ్చేడు.

జె. ఎ. ఎఫ్. ఎఫ్ ఎ. ఆర్ . దూరదూరంగా కేపిటల్ లేటర్స్‌లో కొట్టి ఉన్నాయ్.

"జాఫర్' పైకి చదివేను.

'యస్. మై నేమ్ ఈజ్ జాఫర్.' అన్నాడు గర్వంగా మరొక్కసారి పరీక్షగా చూసాను.

వీడా నాకు ఢిల్లీ చూపేది. వీడితోనా ఢిల్లీలో నేను గడపాలి. నా మనసు బరువుగా మూలిగింది.

నిస్సత్తువుగా సీట్ లో కూలబడ్డాను.

'యిదుగో సెక్రట్రీ టిక్కెట్స్.' అంటూ టికెట్స్ నాముందు పడేసాడు.

నన్ను వాడు 'సెక్రటీ' అనిసంబోధించినందుకు కోపం వచ్చింది.

'చూడు జాఫర్. నా పేరు రావ్. నీలకంఠరావ్. నేన్నీకు సెక్రటరీను కాను. బాస్‌కి సెక్రటరీని. అర్థ మయిందా? మరోమారు సెక్రటరీ అని పిలిచేవా? నీముందు పళ్లూడి నీ మొఖం మరింత వికృత మవుతుంది. నొక్కి-నొక్కి వక్కొక్క మాటే పలికేను.

పగలబడి నవ్వేడు.

ఆ నవ్వుకి తుళ్ళి పడ్డాను. రూం బోయ్ ఓసారి రూం లోకి ఆందోళనగా తొంగి చూసి, జాఫర్ని పలకరించి వెళ్ళిపోయేడు.

'అలాగే, అలాగే,' నవ్వుతూనే అన్నాడు.

'అయిందా నీపని. యిక వెళ్లు. నా బాస్ మాదిరిగానే చెయ్యి ఊపబోయేను.

చటుక్కున ఆ చెయ్యి పట్టుకున్నాడు.

చెయ్యి విదిలించేను.

'కొంత డబ్బు కావాలి నీలా!' అన్నాడు.

వాడు 'నీలా' అని సంబోధించగానే వళ్ళు మళ్ళి మండింది.

'నన్నడుగు తావేం? పరమేశాన్ని అడుగు. కేక పెట్టాను.

మళ్ళి నవ్వేడు జాఫర్. 'అలాగే నీలా ?'

లేచి వెళ్ళబోతూంటే అరచాను. 'నన్ను నీలా అని పిలవక. రావ్ అను.'

సమాధానం చెప్పలేదు.

జాఫర్ వెళ్ళిపోయినా వాడి రూపం చూసిన తరువాత

కలిగిన ఆలవరింపు నన్ను వదల్లేదు.

యింతలో కామారెడ్డి గదిలోంచి కేకలు వినిపించాయి. ఆత్రుతగా వెళ్ళాను.

కామారెడ్డి చెప్పిన విషయం విని నా గుండె ఆనందంతో కొట్టుకో సాగింది. నా క్కావలిసినదీ అదే.

కామారెడ్డి మీద సి. బి. ఐ. ఎంక్వైరీ వేసారు.

6

ఢిల్లీ వచ్చి రోజున్నర అయింది.

కామారెడ్డి తనపై వేసిన ఎంక్వైరీ తప్పించుకోవ డానికి చాలా బిజీగా తిరగ సాగేడు.

వద్దన్నా జాఫర్ నా వెంట రాసాగాడు, ఢిల్లీలో నే తిరిగిన ప్రదేశాలన్నిటికీ.

కుతుబ్‌మీనార్ ఎక్కినప్పుడు నా గుండె భయంతో కొట్టుకొంది ఈ లోఫర్ నన్నక్కడ్నించి తోసేస్తాడేమో నన్న భయంతో.

నా భయాన్ని అబద్దం చేసేడు. అసలు జాఫర్ నావైపు చూడలేదు.ఎవరో అమ్మాయిలు ఎక్కితే వాళ్ళని ఆకలిగా చూడటంలో మునిగిపోయేడు.

ఆ రాత్రి అశోక హోటల్లో భోజనం చేసిన తరువాత బాస్ అన్నాడు. 'రావ్ నువ్విక్కడే ఉండు. జాఫర్ వచ్చిన తరువాత పార్టీ ఆఫీసుకు ఫోన్ చెయ్యి.'

అలాగేనని తలూపాక బాస్ వెళ్ళిపోయాడు,

పదవుతుండగా టాక్సీలో జాఫర్ వచ్చాడు. అతనితో పాటు ఓ అమ్మాయి ఉంది టాక్సీలో.

నన్ను చూసి వెకిలిగా నవ్వాడు జాఫర్.

'బాస్ ఏమైనా చెప్పారా ?' అడిగాడు.

'క్రూరంగా అతని వైపు చూసి రిసెప్షనిస్ట్ దగ్గరకి వెళ్ళాను.

'రావ్ ! జాఫర్ అమ్మాయిని తీసుకొచ్చాడా !' అడిగాడు ఫోన్‌లో.

"ఎస్ సర్!"

"బావుందా?" అన్నాడు నవ్వుతూ.

మనసులో తిట్టుకున్నాను. నీకు నీతిజాతీ లేక పోతే నాకున్నాయ్. అనుకున్నాను.

"ఏం మాట్లాడవ్? బావుందా?"

"ఎస్ సర్!"

"రావ్! అమ్మాయిని తీసుకొని మన క్వార్టర్స్‌కి రా! జాఫర్ డబ్బేమైనా అడిగితే యిచ్చేసి పంపెయ్" అన్నాడు.

"ఎస్ సర్!"

"నాన్సెన్స్ రావ్! నువ్వు ఆ ఎస్‌సర్ అనేమాట వదిలేయ్" అరిచాడు కోపంగా.

'ఎస్‌సర్' అనబోయి తమాయించుకున్నాను.

బాస్ కామారెడ్డి బాగా తాగినట్లుంది. ఫోన్ లోంచి వాసన వేయకపోయినా, అతని ముద్దమాటలు చెప్పాయి.

బాస్‌కీ నాకూ జరిగిన సంభాషణ జాఫర్‌తో చెప్పాను.

"ఓ రెండు వందలియ్యి నీలా!" అన్నాడు జాఫర్ నవ్వుతూ.

"లోఫర్! నన్ను నీలా అనద్దనలే!" కసిరాను.

రిసెప్షనిస్ట్ అయోమయంగా చూశాడు నావైపు.

"సర్లే," అన్నాడు జాఫర్.

డబ్బులు తీసుకొని వెళ్లిపోయాడు.

టాక్సీలో కూలబడ్డాను విసురుగా. టాక్సీ డ్రైవర్‌కి అడ్రస్‌చెప్పి పొమ్మన్నాను.

నేను వెళ్ళే సరికి కామారెడ్డి వెయిట్ చేస్తున్నాడు. క్వార్టర్స్‌లో. హైదరాబాద్ ఎం. పి. క్వార్టర్స్ అవి. అతను ఢిల్లీలో ఉంటడు ఎప్పుడూ. ఖాళీగా ఉంటుంది. కామారెడ్డి లాటివాళ్ళకి ఫ్రీ క్వార్టర్స్ అవి.

బాగా తాగి ఉన్నాడు కామారెడ్డి.

ఆ అమ్మాయి, కామ్రారెడ్డి గదిలోకి వెళ్ళి తలుపేసు కున్నారు.

కామారెడ్డి దగ్గర ఉద్యోగంలో చేరి అక్కరికి ఆ గది ముందు వెయిట్ చేయవలసి వచ్చినందుకు విచారించేను.

ముందు హాల్లో ఓ కుర్చీలో కూలబడి ఆ వేళ్టి పేపరు ముందేసుకున్నాను.

7

గంట అగడిచింది.

కంటి మీదకి కునుకు వస్తోంది.

ధఢాలున తెరుచుకున్నాయి బాస్ మూసిన గది తలు పులు.

"రాప్!" బాస్ అరిచేడో పిలిచాడో చెప్పడం కష్టం.

ఆందోళనగా లోపలికి వెళ్ళాను.

మసక చీకటిగా ఉంది ఆ గది. వబ్‌డ్యూడ్ లైట్ల వెలుతురు కొంచెంగా వస్తోంది.

కాలికేదో తగిలి బొక్కా బోర్ల పడ్డాను.

'కైవ్' మని అప్రయత్నంగా కేక వేశాను.

నా చేతికి ఏదో అంటుకుంది, చిక్కగా, జిడ్డుగా....

రక్తం!

వెచ్చగా వుందా రక్తం!!

కళ్లు మిరుమిట్లు గొలుపుతూ లైట్స్ వెలిగేయి.

'చర్' మని శబ్దం చేస్తూ ఏదో వె లు గు వె లి గి ఆరింది.

నా మెదడు పని చేయటం ఆగిపోయుండాలి. నా కళ్ళు చూడటం లేక పోయుండాలి.

నా కళ్ళే కనక తిన్నగా పని చేస్తూ ఉంది ఉంటే నా ఎదుటగా ఉన్నది, శవం!

నాతో టాక్సీలో తీసుకొచ్చిన అమ్మాయి శరీరం తునా తునకలై పోయి ఉంది. మొఖం గుర్తుపట్టగలం అంతే,

మెదడు మెల్లగా పని చేయడం ప్రారంభించింది.

నా బట్టల నిండా, చేతినిండా, మొఖం నిండా రక్తం.

అ హత్య నేనే చేసినట్లు, ఆ అమ్మాయి శవం రక్తం నా మీదే చిందినట్లు, నా వంటి మీద రక్తం.

"రావ్!" బాస్ కంఠం పలికింది. యాంత్రికంగా కామారెడ్డి వైపు తిరిగేను.

"రావ్! కూర్చో కుర్చీ చూపిస్తూ అన్నాడు.

యాంత్రికంగా కూర్చున్నాను. అపుడు చూసేను బాస్ చేతిలో రివాల్వర్.

నా వైపు గురి పెట్టబడి ఉంది.

"రావ్! ఈ కాగితాలు చూడు."

నా ముందు కొన్ని కాగితాలు పడేసేడు.

మరొకసారి నాగుండెలు ఆగినంత పనైంది.

నా వ్యాసం తాలూకూ ప్రాత పతి.

కామారెడ్డిని విమర్శిస్తూ నేను వ్రాసిన ప్రాతపతి వ్యాసం.

ఎలా వచ్చేయ్?

రావ్ ! నీ తెలివి తేటలు మెచ్చుకోవలసిందే తప్పదు అయితే రావ్, నీకన్న యిరవై ఏళ్ళ ముందల పుట్టాను నేను. నన్ను విమర్శించిన వాడెవడూ, నన్ను తిట్టిన వాడెవడూ బ్రతకలేదు రావ్. నా దగ్గరకి వచ్చిన కుర్రవాడి గురించి ఆ కుర్రవాడి తండ్రి ఎంత ఎమౌంట్ నాకిచ్చినదీ, నీకు తప్పించి యింకెవరికి తెలుస్తాయ్ రావ్ ! అపుడే నీ మీద నా కనుమాన మొచ్చింది.

రావ్! నన్ను విమర్శించిన వాళ్ళే కాదు, నన్ను అవహేళన చేసిన వాళ్ళు బ్రతికి బట్ట కట్టలేదు. నా మగతనాన్ని సవాలుచేస్తుందా ఈ బిచ్. అందుకే చచ్చింది.

'రావ్ ! నువ్వు నన్ను తిట్టినా నువు ఒక మేలు చేసేవు. నువు జిల్లా కార్యక్రమాల గురించి రాసిన వ్యాసం చదివి పార్టీ హైకమాండ్ నన్ను రాష్ట్ర కోశాధికారిగా చేసింది. అందుకే నీ కో అవకాశం యిస్తున్నాను.

నీకో గంట సమయం యిస్తాను. ఎలా పారిపోతావో పారిపో! ఒకగంట మాత్రమే. ఆతరువాత నేను పోలీసులకు ఫోను చేస్తాను. నువు నా క్వార్టర్స్‌లో హత్య చేసేవని నేను పోలీసులను నమ్మిస్తాను. అందుకు సాక్ష్యం .... 'చిన్నగా చిటికి వేశాడు. 'అటు వైపు చూడు,'

అటువైపు చూశాను.

జాఫర్!

"నిర్భయంగా నవ్వుతూ నిలబడ్డాడు. మెడలో ఫ్లాష్ కెమరా!

"నీ బట్టలనిండా రక్తంతో ఉన్న ఫొటో తీసేడు జాఫర్. యీ ఫొటో పోలీసులకు యిస్తా రావ్! నీకు ఉరిశిక్ష తప్పదు. ఒకే ఒక్క గంట నీకు అవకాశం యిచ్చేను. కారు తీసుకెళతావో టాక్సీ తీసుకువెళతావో నీ యిష్టం. గంటలోపల పారిపో!

నా మెదడు ఆలోచించ సాగింది. నిజమే! నేనేమీ చేయలేను. ఏంచెప్పలేను. పారిపోతే....

"రావ్! పారిపో! సరిగ్గా గంటే సమయం ఉంది." అన్నాడు జాఫర్.

చటుక్కున బయటికి నడచాను.

8

ఆరేళ్ళు గడిచాయ్. ఢిల్లీలో ఆ సంఘటన జరిగి నేను అజ్ఞాతవాసంలోకి పారిపోయి వచ్చి ఆరేళ్లు గడిచాయ్. ఆ రాత్రి బయటికి వచ్చి నా కోటు అందుకున్నాను. రక్తం కనబడకుండా కోటు అడ్డం పెట్టుకొని ఢిల్లీ సెంట్రల్ స్టేషన్‌కి వచ్చి బయల్దేరుతున్న ట్రైన్ ఎక్కేను.

పూరీ నిజాముద్దీన్ లింక్ ఎక్స్‌ప్రెస్.

భువనేశ్వర్‌లో దిగిపోయి కోణార్క్ వచ్చేశాను. యీ మారు మూల కోణార్క్ సూర్య దేవాలయం చూడటానికి వచ్చే టూరిస్టులకు గైడ్‌గా పని చేస్తూ నా బతుకు కోసం పాట్లు పడసాగేను.

ఆ తరువాత ఏం జరిగిందో నాకు తెలియదు. పోలీసులు నా గురించి గాలిస్తున్నారో, లేదో తెలియదు.

నాకు ఒరియా రాదు. ఒరియా పేపర్ యిక్కడికి వచ్చేది. కాబట్టి ఆ కేస్ వివరాలు ఏమైందీ నాకు తెలియదు మొదట్లో.

యిప్పుడు ఒరియా వచ్చినా ఆ కేస్ వివరాలు ప్రచురింపబడట్లేదు ఎందులోనూ.

మొదటి రెండేళ్ళు అనుక్షణం భయంతో బ్రతికాను. నా తల్లినీ తమ్ముళ్ళని చూడాలని ఎంతగానో అనిపించేది. కాని బ్రతుకు తీపి అంత సాహసం చేయినిచ్చింది కాదు.

యిక్కడికొచ్చేక తరచు గుర్తుకు వచ్చేవారిలో ముఖ్యులు కామారెడ్డి, జాఫర్, రత్నాకర్ :

'నా సలహా పాటించకపోతే మీరు విచారించే సంఘటనలు ఎదురవుతయ్.'

రత్నాకర్ ఆనాడు నాతో అన్నమాటలు నా చెవుల్లో గింగుర్లెత్తసాగాయి.

అపరిచితుడే అయినా అతనిచ్చిన సలహాలు పాటించనందుకు నిజంగా నే యీ వేళ విచారించసాగేను.

ఎలా తెలుసు రత్నాకర్‌కి? అనే విషయం యిప్పటికీ నాకు సందేహంగానే ఉంది.

రత్నాకర్ హెచ్చరికను పెడచెవిన పెట్టకపోయిఉంటే నా కింకో ఉద్యోగం దొరికి ఉండును. హాయిగా తమ్ముళ్ళతో, అమ్మతో ఉండే వాడిని. ఓ చక్కని అమ్మాయిని పెళ్ళి చేసుకొని కాపురం చేసుకుంటూ ఉండే వాడినే?.

బేడ్ లక్! జరిగిన దానికి విచారించి ప్రయోజనంలేదు.

కానీ నా ఆ గతం రోజూ నన్ను వేధించడం మాన లేదు.

ఆలోచనల్లో పడి నా ఎదురుగా ఓ కారు ఆగడం గమనించ లేదు.

మనసు గతంతో కొట్టు మిట్టాడు తున్నా కళ్ళు యాంత్రికంగా పని చేస్తున్నాయ్.

ఆ కారు డ్రైవర్ నాదగ్గరకి వచ్చాడు.

'అయ్యగారు పిలుస్తున్నారు '

ఈ లోకంలో పడి అ వైపు చూసాను. కారులో ఏదో భారీ ఆకారం కనపడింది.

'ఎవరు?' అడిగాను.

'అయ్యగారు పిలుస్తున్నారు. నిన్ను.'

బహుశా టూరిస్ట్ అయుండాలి. గైడ్ కోసం పిలుస్తూ ఉంటాడను కొని అతని వైపు వెళ్ళాను.

'వన్ మి నిట్.' అని నాతో అని డ్రైవర్ వైపు తిరిగాడు. 'రెడ్ విల్స్ సిగరెట్ పాకెట్ తీసుకురా!" వందరూపాయల నోటిచ్చాడు.

డ్రైవర్ వెళ్ళి పోయాడు. వందరూపాయల చిల్లర సంపాదించి అతను సిగరెట్స్ కొనాలంటే చాల సమ యం వృధా అవుతుంది.

'లోపలికి వచ్చి కూర్చో!' గంభీరంగా ఉంది అతని కంఠం.

కార్ ఫ్రంట్ డోర్ తీసి కూర్చున్నాను.

'ఇన్నిది వరకూ ఎక్కడో చూశాను!' అన్నాడు నా వైపు పరీక్షగా చూస్తూ.

నాగుండె మళ్ళీ ఒక్క హార్ట్ బీట్ తప్పింది.

'ఏమో! యింతకు మునుపు యిక్కడికి వస్తే చూసి ఉండవచ్చు.' అన్నాను తడబాటుగా.

లేదు. హైదరాబాద్‌లో ఎవరో ఎం. ఎల్. సి దగ్గర చూశాను.

9

నా కళ్ళలో భయం చోటు చేసుకుంది.

భయంగా అతని వైపు చూస్తూ ఉండిపోయేను.

ఎవరితను ?

నేను కామారెడ్డి దగ్గర పనిచేసేనని తెలుసా? కామారెడ్డి చేసిన హత్యానేరం నా మీదికి తోయబడి యిలా అజ్ఞాతవాసంలో ఉండిపోయేనని తెలుసా? నా కోసం పోలీసులు వెతుకుతున్నారని తెలుసా ?

అతనూ చాలాసేపు ఆలోచిస్తూ ఉండిపోయినట్లున్నది. చాలా సేపటి తరువాత అన్నాడు గుర్తుకు వచ్చినట్లు, 'ఎస్, కామారెడ్డి దగ్గర చూశాను నిన్ను."

ఒక్కసారి ఆ కారు దిగి పారిపోవాలనిపించేంతటి పిచ్చి ఊహ కలిగింది, కాని నా కాళ్ళు నాతో సహకరించలేదు.

"కామారెడ్డి దగ్గర పనిమానేశావా ?" అడిగాడు.

గుండెల మీంచి బరువు తగ్గిపోయినట్లు రిలీఫ్‌గా శ్వాసవదిలేను. అయితే యితనికి నేను పలాయనంలో ఉన్న సంగతి తెలియదన్నమాట.

అవునన్నట్లుగా తలూపేను.

'ఎందుకని?' ఆరాగా అడిగాడు.

'కామారెడ్డి తీసేశాడు.' ముక్తసరిగా అన్నాను.

" యిక్కడ ఎలా ఉంది నీ జీవితం ?" కొద్దిసేపు ఆలోచించి అడిగాడు.

ఆలోచనలో పడ్డాను, ఏం చెప్పాలో!

'బాగులేదు కదూ!' అన్నాడతనే మళ్లీ.

"మీరు...." సందిగ్ధంగా ఆగాను.

ఫకాలుమని నవ్వాడు.

'నిజమే! యింత వరకూ చెప్పలేదు కదూ. నా పేరు రంగనాధరావు. చిలకా లేక్ దగ్గర మా బంగళా ఉంది. అక్కడ ఫిషింగ్ వ్యాపారం చేస్తున్నాను.' అన్నాడు తనని పరిచయం చేసుకుంటూ.

మౌనంగా ఉండిపోయాను.

'కామారెడ్డి దగ్గర ఏంపనిచేసే వాడివి? '

'సెక్రటరీ' నోటిచివరవరకు వచ్చింది మాట, తమాయించుకొని అబద్ధం ఆడేను "గుమస్తా"

"ఏం చదివావ్ ?"

"బి. కాం.'

సాలోచనగా తలూపాడు. 'నీ పేరు ?'

"రామారావ్ !' అబద్ధం.

"ఓ పని చేస్తావా ?" అన్నాడు హఠాత్తుగా. "నాకు ఓ సెక్రటరీ కావాలి. ఫిష్ ఎక్స్‌పోర్ట్‌కీ, యితర వ్యాపకాలకీ పనులవీ చేసేవాళ్ళు. కామారెడ్డి నమ్మకమైన వాళ్ళని కానీ తీసుకోడు. మరి నిన్నెందుకు తీసేశాడో అర్థం కావటం లేదు. నిన్ను చూడగానే ఎందుకో నాకు కావలసిన వ్యక్తివి నువ్వే అనిపించావ్. అందుకు అడుగు

తున్నాను. ఆలోచించుకో."

"నాకు వ్యవధి కావాలి.' అన్నాను మెల్లగా.

"తీసుకో. బాగా ఆలోచించు. సాయంత్రం వస్తాను. పిప్పలిలో చిన్న పనుంది.' అన్నాడు.

డ్రైవర్ వచ్చాడు. కారు దిగాను. నా కింకా అయోమయం గానే ఉంది. అతను వెళ్ళిపోయిన అరగంట వరకూ అదే స్థితిలో ఉన్నాను.

భువనేశ్వర్ నుంచి బస్ వచ్చింది. టూరిస్టల కోసం వెళ్ళాను ఎవరో ఫారినర్స్ యిద్దరు దొరికేరు. వాళ్ళకి కోణార్క్ దేవాలయం గురించి వర్ణిస్తూ కొద్దిసేపు ఈ గొడవల నుంచి దూరంగా వెళ్ళిపోయాను.

10

ఆ వేళ సాయంత్రం రంగనాధరావుతో బయల్దేరి 'చిలికా' వచ్చేసేను.

ఒరిస్సాలో చెరువుల కంతటికీ పెద్దది చిలక సరస్సు. దేశంలో పెద్దది అంటాడు దాన్ని. చెరువు అనే కంటే సముద్రం అంటే బాగుంటుంది. బలుగాం దగ్గర్నుంచి ప్రారంభమయిన ఆ చిలకసరస్సు దాదాపు ఓ సముద్రం అంత ఉంటుంది. బలుగాం పెద్దస్టేషన్. ఈస్టకోస్ట్ ఎక్స్ప్రెస్ ఆగుతుంది బలుగాంలో. బలుగాం నుంచి చిలికాకి అరగంట ప్రయాణం,

వెన్నెల్లో చిలకసరస్సు అందం చూడాలి తప్పకుండా. వెండిపూత పూసుకున్నట్లు మెరిసిపోతుంటుంది.

చిలకసరస్సుకు దగ్గరగా ఉంది రంగనాధరావుబంగళా.

చాలా పెద్దబంగళా అది. ఆ బంగళాలో ఉండేది యిద్దరే. రంగనాథరావ్, రంగనాథరావ్ అన్నభార్య సుమతి.

సుమతి రోగగ్రస్తురాలు. పెరాలిసిస్‌తో మంచం మీద పడిపోయింది. నోటిమాట కూడా పడిపోయింది. ఆమెకు ఆమెని సంరక్షించేందుకు ఓ నర్సు, ఆ బంగళా లోనే యింకో గదిలో ఉంటుంది.

సుమతి భర్త చిలక సరస్సులో మునిగి చనిపోయే డుట. ఈతరాని అతను బోటుమీద చేపలుపట్టేందుకు వెళ్తూంటే ఆ బోట్ తిరగబడి చనిపోయాడు.

సుమతి కూతురు వాసవి హైదరాబాద్ ఉమన్స్ కాలే జీలో. బి. ఎ. చదువుతూంది. సెలవులకు యిక్క డికి వస్తుందట.

సుమతిని పరీక్షించడానికి వారానికోసారి డాక్టర్ వస్తాడు బరంపూర్ నుంచి.

అతిత్వరలోనే ఆవాతావరణానికి ఎడ్జస్ట్ అయి పోయాను

రెండు కారణాలను దృష్టిలో వుంచుకొని రంగనాథ రావ్‌తో వచ్చేసాను.

ఒకటి కోణార్క్‌లో నాకు అంతగా జరగటంలేదు. ఎపుడో కాని టూరిస్ట్‌లు నన్ను గైడ్‌గా తీసుకోరు. నాకు డబ్బుచాలక చాలా కష్టం అవుతోంది అక్కడ.

రెండవది రంగనాథరావ్ రాకవల్ల హఠాత్తుగా నాకు స్ఫురించిన విషయం--నేనక్కడె ఉంటే రంగనాథరావ్ లానే ఎవరైనా నన్నుగుర్తించే అవకాశం ఉంది. నిత్యం దేశం నలుమూలలనుండి కోణార్క్ ఎవరో ఒకరు వస్తూనే వుంటారు. ఏవరైనా గుర్తించి పోలీసులకు

నా ఉనికి తెలిపితే నా జీవితం అంతమైనట్లే. చిలికాకి ఎవరైనా వచ్చే అవకాశం తక్కువ. అదీకాక రంగ నాధరావ్ నాకు రక్షణ ఇవ్వొచ్చు.

"నా ఉనికి, నేను యిక్కడ ఉన్నట్లు కామారెడ్డికి తెలియ నివ్వ కూడదు." షరతు పెట్టాను, ఆ సాయంత్రం అతను రాగానే.

చిన్నగా నవ్వేడు. "అలాగే. కానీ ఎందుకో...."

"ఎందుకంటే...." తడబడ్డాను. "కొన్నిటికి ప్రత్యేక మైన కారణాలు చెప్పలేం.'

"సరె! సరె! ఫీకభ్యంతరం అయితే నేను చెప్పను." అన్నాడు. 'నీ సామానేది ?'

చేతిలో ఉన్న ఏర్ బాగ్ చూపెట్టాను.

ఆశ్చర్యంతో కనుబొమలెత్తాడు. చిన్నగా నవ్వాను.

ఆ రాత్రే 'చిలికా' వచ్చేసాం.

రంగనాధరావ్ ఫిషింగ్ వ్యాపారం పెద్దదేనని వెంటనే తెలిసి పోయింది. బిజీ అయిపోయేను త్వర లోనే. నాపని రంగనాధరావ్‌కి నచ్చింది. ఆ విషయం అతని మాటల్లోనే తెలిసింది.

నాకు సంతృప్తిగా రోజులు గడిచిపోసాగేయి. ఉద యాన్నే జాలరులు వస్తారు. వాళ్ళకి బోట్లు, వలలు యిచ్చి పంపడం. మళ్ళీ సాయంత్రం వాళ్ళు రాగానే లెక్క ప్రకారం తీసుకొని డబ్బులు యిచ్చి పంపేయడం. ఆ తరువాత రంగనాధరావ్‌కి ఉన్న రెండు పరిశ్రమల తాలూకు ఎకౌంట్ చూడటం.

సాయంత్రం విసుగుపుడితే అలా బోట్ వేసుకొని చిలకసరస్‌లో విహారం చేయడం.

యిక్కడికి వచ్చిన తరువాత తీరికఎక్కువ అయింది. ఈ ప్రశాంత వాతావరణంలో యింకో అందమైన ఊహ నాకు వస్తోంది ఈ మధ్య తరచుగా. బహుశా జీవితం స్థిరమై పోయిందనే నమ్మకం కలిగించని కాబోలు.

యింత అందమైన చోటులో నా జీవితాన్ని పంచుకొని, యిక్కడ నాకు తోడుగా మరొకరు ఉంటే ఎంత అందంగా గడపొచ్చా జీవితం.

ఈ ఊహ జీవితానికి కొత్త ఉల్లాసాన్ని యిచ్చింది.

11

నర్సు పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చి చెప్పింది 'అమ్మాయి గారు వస్తున్నారు!'

నాకు ముందు అర్థంకాలేదు, 'ఎవరు?' అడిగాను.

'అమ్మాయిగారు! వాసవమ్మగారు. కాలేజీకి సెలవులిచ్చారట రెండ్రోజుల్లో వస్తానని ఉత్తరం రాసేరట అయ్యగారికి' ఆనందంగా చెప్పింది.

అలాగా అన్నట్లు తలపంకించేను,

"యింక యీ బంగళా యింత నిశ్శబ్దంగా ఉండదు. కలకలలూ కిలకిలలూతో నిండిపోతుంది. నీకు తెలీదు కాని రావ్, వాసవమ్మ ఎంత కలివిడి మనిషో" ఏదో వల్లించుకుంటూ వెళ్ళిపోయింది.

సుమతిని చూస్తే ఎవరైనా అనుకుంటారు. యీమెకి పుట్టిన బిడ్డ ఎంత అందంగా ఉంటుందో అని.

మరి కొద్ది సేపటికే రంగనాథరావు పిలిచేడు నన్ను.

'అమ్మాయి వాసవి వస్తోంది రావు! నువు రిసీవ్ చేసు

కోవాలి. బలుగాం వెళ్ళు. యీస్టుకోస్టులో దిగుతుంది. యీస్టుకోస్టు అక్కడికి నాలుగ్గంటలకి వస్తుంది. అమ్మాయిని రిసీవ్ చేసుకొని బస్‌లో వచ్చేయ్యండి. కారు యిద్దును కానీ కటక్‌లో రేస్ ఉంది. నేను వెళ్ళాలి'

మౌనంగా తలూపాను.

'రావు! నీకు యిపుడు కొంచెం చెప్పాలి.' మళ్ళీ ఎందుకో సందేహంగా ఆగాడు. "తరువాత చెప్తానులే రావు. బుధవారం వస్తోంది వాసవి. రేపు రాత్రి యీస్టు కోస్టుకి అన్నమాట. వెళ్తావు కదా!" అన్నాడు.

అతను చెప్పబోయి మానేసినదేమిటో నాకు అర్థం కాలేదు.

ఆ తరువాత యిద్దరం వ్యాపారపుగొడవల్లోపడిపోయేం.

12

మంగళవారంనాడు రాత్రి తొమ్మిది గంటలకి భోజనం చేసి బయల్దేరాను. బరంపూర్ నుంచి ఖుర్దారోడ్ వెళ్ళే ఆఖరి బస్‌లో

బలుగాంలో దిగి అక్కడ ఉన్న టూరింగ్ టాకీస్‌లో ఓ థర్డ్‌గ్రేడ్ ఒరియా సినిమా చూసి స్టేషన్‌కి వెళ్ళాను.

ప్లాట్‌ఫాం మీద పడుకొని మళ్ళీ ఆలోచనలలో పడ్డాను.

నా గతంలో, యిప్పుడు యిలా ఓ ప్లాట్‌ఫాం మీద పడుకొని ఓ అమ్మాయి కోసం నిరీక్షిస్తానని కలలో కూడా ఊహించలేదు.

మళ్ళీ గుర్తుకు వచ్చాడు రత్నాకర్.

"నా సలహాని పాటించకపోతే విచారించే సంఘటనలు

ఎదురవుతాయ్."

చిన్నగా నవ్వుకున్నాను. ఒకటి రెండు సంఘటనలు ఎదురయినా వాటిని అధిగమించేను. యిక్కడ యిలా ప్రశాంతంగా నా జీవితం గడిచిపోతే చాలు. అదే పది వేలు అనుకున్నాను.

నాలుగు గంటలకు రావలసిన ఈస్ట్ కోస్టు గంట లేట్ గా వచ్చింది.

ఫస్టుక్లాసులోంచి దిగిన వాసవిని సులువుగానే గుర్తు పట్టాను.

"మీ పేరేనా వాసవి!"

వింతగా చూసింది వాసవి నావైపు. 'నిజమే! కానీ....' సందేహంగా ఆగిపోయింది.

'నా పేరు రామారావ్! మీ బాబాయి దగ్గర సెక్రటరీగా చేశాను' అన్నాను.

'మై గుడ్ నెస్! మీరేనా! బాబాయ్ వ్రాసేడు కొంచెం జ్ఞాపకశక్తి తక్కువ' నవ్వేసింది.

నేనూ నవ్వాను.

ఆమె అందంగా ఉంటుందని ఊహించడమే కానీ యింత పరకూ ఆమెని చూడలేదు.

ఆమె అందం అసాధారణం.

ఆమె లగేజ్ అంతా బయటికి తీసుకు వెళ్ళాను.

ఏవేవో కబుర్లు అలా చెప్తూనే ఉంది. నేను యింత చిన్నవాడ్నిగా ఉంటానని ఆమె అనుకోలేదట. నారిక ఆశ్చర్యపరచిందిక. ఆమె బాబాయ్ గురించి, నర్స్ గురించి ఆమె తల్లి గురించి సవాలక్ష ప్రశ్నలు వేసింది.

చనువుగా ఏమేమో అంది.

బస్ కోసం వెయిట్ చేస్తూ నిలబడ్డాం

హఠాత్తుగా అంది 'ఏడు మైళ్ళేగా రిక్షాలో వెళ్ళి పోదాం. ఎవరైనా చూశండి'

'కానీ బస్ యింకో అరగంటలో వచ్చేస్తుంది కదా' అన్నాను.

'నిజమే; కానీ యింత దూరం ప్రయాణం చేసింది. ఒక ఎత్తు. యిక్కడిన్నించి అమ్మని చూడబోతున్నాననే ఆతృతతో వెయిట్ చేయటం ఒక ఎత్తు. యింత దగ్గరకూ వచ్చేక దూరం అంటే విసుగువేస్తుంది. 'ఆమె కంఠం హఠాత్తుగా భారంగా పలికింది.' అమ్మని చూడాలని నే నెంతగా తపన పడుతున్నానో మీ కెలా తెలుస్తుంది.'

తుళ్ళి పడ్డాను.

అమ్మని చూడ్డానికి ఆమె కెంత తపన ఉందో కానీ నే నెంత చిత్రవధని అనుభవిస్తున్నానో ఆమె కెలా తెలుస్తుంది. హఠాత్తుగా మనసంతా భారంగా అయిపోయింది.

ఎక్కడ ఉన్నారో అమ్మా తమ్ముళ్ళు? అసలు ఉన్నారో, లేరో!

యాంత్రికంగా రిక్షాలు తెచ్చాను. ఒక రిక్షాలో ఆమె రెండవ రిక్షాలో సామానులు నేనూ.

ఒక్కసారి వాతావరణం గంభీరంగా మారిపోయింది. యిన్నాళ్ళూ నా జీవితం గురించి నేను తలచానే కానీ అమ్మా తమ్ముళ్లు ఎంత కష్టాలు పడుతున్నారో ఊహించేయత్నం చెయ్యలేదు.

రెండు గంటల తరువాత యిల్లు చేరేం.

వాసవి ఆనందంగా సుమతిని పలకరించేందుకు వెళ్ళి పోయింది.

13

మర్నాడు డాక్టర్ వచ్చాడు.

వాసవి ఆయన్ని ఆనందగా పలకరించిది 'హలో అంకుల్'

'అరే వాసవి! ఆయన వాసవిని చూసి ఆర్చర్య పోయాడు. 'నాకు తెలియలేదే నువు వస్తున్నట్లు.'

'అదేం! బాబాయ్ చెప్పలేదా!'

'ఏమి జరిగింది మిస్టర్ రావ్?' నన్నడిగారు.

'వాసవిగారు రాసిన లెటర్ సోమవారం వచ్చింది సార్! మంగళవారం రాత్రి ఈస్టుకోస్టులో యీవిడ వచ్చేరు. మీకు తెలియజేసే అవకాశం లేకపోయిందను కుంటా!'

'సరె! సరె! వాసవి వైపు తిరిగి అన్నాడతను. 'గుడ్ థింగ్ యూ హేవ్ కమ్. పద అమ్మని చూద్దాం.

యిద్దరూ సుమతి గదిలోకి వెళ్ళారు.

గంటసేపు ఫైళ్ళలో మునిగి పోయిన నన్ను డాక్టర్ పలకరించాడు.

"మిస్టర్ రావ్! యిలా వస్తారా!"

ఆశ్చర్యపోతూ వెళ్ళాను. నన్నిదివరకు చూసినా ఆ డాక్టరు నాతో మాట్లాడలేదు యింతవరకూ. ఎప్పుడో మందులు అవసరమైనప్పుడు మాట్లాడేవాడు.

"చూడు మిస్టర్ రావ్! ఒక విషయం చెప్పాలి మీకు. యిన్నాళ్ళు మిమ్మల్ని అనుమానించేను నేను." అగాడు.

"నన్నా? ఎందుకు?" నా గుండె వేగంగా కొట్టుకో

సాగింది.

నా మొఖంలో భయంచూసి చిన్నగా నవ్వి నా భుజం తట్టేడు అనునయంగా.

"డోంట్ వర్రీ, అలా నడుస్తూ మాట్లాడుకుందాం,"

యిద్దరం నడవసాగాం. నాకు అతను ఏవిషయంమీద మాట్లాడ దలచుకున్నాడో అర్థంకాలేదు. అంతుపట్టలేదు.

"రావ్! రంగనాధరావ్ అన్నయ్య గురించి నీకేం తెలుసు?" హఠాత్తుగా అడిగాడు.

"ఏంతెలియదు. ఆయన చిలకసరసులో మునిగిపోయి చని పోయినాడని తప్పించి."

విషాదంగా నవ్వేడు డాక్టర్.

నిజానికి రావ్! రామ్మూర్తి అదే రంగనాధ రావ్ అన్న అకస్మాత్తుగా ప్రమాదవశాత్తు మరణించలేదు. హి వాజ్ కిల్డ్.

ఆశ్చర్య పోయాను.

హత్య చేయబడ్డాడా?

నా ఆశ్చర్యాన్ని గమనించలేదు అతను. "అవును రావ్! రామూర్తినేను క్లాస్‌మేట్స్ యింటర్ వరకూ. నేను మెడిసిన్‌కి వెళ్ళిపోయాను. రామూర్తి యిక్కడ ఫిషింగ్ వ్యాపారం ప్రారంభించేడు, అచిరకాలంలోనే రామం బాగా ధనవంతుడై పోయాడు. నన్ను మర్చి పోలేదు ఎంత దబ్బుగలవాడైనా,

నేను మెడిసిన్ కోర్స్ పూర్తిచేసి బరంపూర్‌లో ప్రాక్టీస్ పెట్టిన మొదట్లో సుమతికి కరెంట్ షాక్‌కొట్టి పెరాలిసిస్ ఎటాక్ అయింది. అప్పట్నుంచి నేనే ఆమెకి వైద్యం చేయసాగేను. ఆమెకి కరెంట్‌షాక్

ప్రమాదవశాత్తూ తగల్లేదు అనేవాడు రామం. ప్రమాదం అయితే ఆమె కూర్చున్న కుర్చీకి తగిలేటట్లే వైర్స్ ఎందుకు ఎరేంజ్ చేసి ఉన్నాయ్ అనేవాడు. కానీ తన అనుమానం బయట పెట్టలేదు ఎప్పుడూ. అప్పటికి వాసవి ఆరేళ్ళపిల్ల.

'రామానికి ఫిషింగ్ అంటే సరదా! అయితే అతనికి పెద్దగా యీతరాదు. బోట్ మీద యిద్దరు యీత వచ్చిన జాలరులు లేందే చెలకా మీదికి వెళ్ళేవాడుకాదు. రంగ నాథరావు ఆవేళ ఊర్లోలేడు. రామం యిద్దరు జాలరులు ఫిషింగ్‌కి వెళ్ళారు. చెలకామీదికి. నాకు నీళ్ళంటే భయం. అవేళ నేను యిక్కడే ఉన్నాను.

'రెండు గంటల తరువాత రామం శవంతో ఏడుస్తూ వచ్చేరు ఆ జాలరులు. ప్రమాదవశాత్తు పడిపోయేడని ఎంత వెదికినా దొరకలేదని దొరికే సమయానికి చని పోయాడని.

''సుమతికి ఆ షాక్‌తో మాటపడిపోయింది. అసలు బ్రతుకుతుందనుకోలేదు. బ్రతికింది. అయితే ఆమె గుండె యిప్పుడు అతి బలహీనం. మరో షాక్ తగిలితే తట్టుకోలేదు.

"కానీ రావు! నా అనుమానం ఆ జాలరులు ఎవరి ప్రేరణతోటో రామాన్ని హత్య చేశారు. రామం చొక్కా చిరిగిపోయింది. ప్రమాదవశాత్తు పడిపోతే చొక్కా చిరగవలసిన అవసరం ఏమిటి? అసలు పడిన వెంటనే దొరకపోవడానికి యిది చెరువుకానీ నదికాదుగా. ప్రవాహం ఉండదు చెరువులో. అందుకే చెరువులో పడ్డవాళ్ళని రక్షించడం తేలిక. ఎన్నో అనుమానాలు రావ్. పోలీ

సులకు చెప్పాను. ఏం జరిగిందో నాకు తెలియదు. కానీ ఆ కేసు మూతబడిపోయింది. చావు ఏక్సిడెంటల్ అని,

కళ్ళజోడు తుడుచుకుంటూ ఆగేడు, అతను. ఎదురుగా చిలక సరస్సు. అతను చెప్పింది నిజమే అన్నట్లు గంభీరంగా ఉంది.

నాకు మతిపోసాగింది.

ఎందుకీ వివరాలన్నీ నాకు యిపుడు చెప్తెన్నట్లు?

"రావు! వాసవికి యింక రెండు నెలల్లో మైనారిటీ తీరిపోతుంది.

ఈ ఆస్తి కంతకూ ఆమె హక్కుదారవుతుంది. అందుకే రావు! నీకీ కథంతా చెప్పింది. యివాల్టి నుంచి వాసవిని నువో కంట జాగ్రత్తగా కనిపెట్టాలి. వాసవి మీద హత్యా ప్రయత్నం జరగవచ్చు. యిదినా అనుమానం కావచ్చు. కానీ మనం మన జాగ్రత్తలో ఉండాలి. యిన్నాళ్ళూ నీ ప్రవర్తన గమనించిన నర్సు నీమీద మంచి అభిప్రాయం వెలిబుచ్చింది. వాసవి నువు మంచి వాడివని చెప్పింది. అందుకు యిన్నాళ్ళు ఆగి చెప్పాను" అన్నాడు డాక్టర్.

మౌనంగా తలూపాను.

'నాకు చాలా ఆనందంగా ఉంది రావు! యిక నేను నిశ్చింతగా ఉండవచ్చు.' ఆనందంతో అన్నాడు డాక్టర్.

ఆ పూట అక్కడే భోంచేసి వెళ్ళాడు డాక్టర్.

14

రంగనాథరావు వచ్చాడు ఊరి నుంచి.

రెండు రోజులు అనుకున్న రంగనాథరావు వారం

రోజుల తరువాత వచ్చాడు.

వాసవి ఆనందంగా పలకరించింది ఆనందరావుని.

డాక్టర్ మాటల ప్రకారం రంగనాధరావు వాసవి ఆత్మీయంగా ఉండరని నేనూహించాను. కానీ నా అంచనా తప్పు. వాళ్ళిద్దరిని ఆ క్షణంలో చూస్తే ఏ పినతండ్రీ తన అన్న కూతురితో అంత ఆత్మీయంగా ఉండదని పించింది.

వాసవిని మరీ మరీ తన కాలేజీ కబుర్లు అడిగి విన్నాడు రంగనాధరావు. వాసవి ఆరోగ్యం గురించి అత్రుతగా వాకబు చేశాడు. సుమతికి ఏం ఫరవాలేదని బాగు అయిపోతుందనీ ధైర్యం చెప్పాడు.

వాసవిని పంపి తన గదిలోకి నన్ను పిలిచేడు.

'కూర్చో రావు! ఎలా ఉంది బిజినెస్ !!' అడిగాడు.

కాస్సేపు యిద్దరం బిజినెస్ విషయాలు చర్చించుకున్నాం.

'ఈ ఫైలు చూడు రావు!' అంటూ ఓ ఫైల్ పడే శాడు నా ముందు.

యథాలాపంగా విప్పిచూసి తుళ్ళిపడ్డాను.

నా ఫొటో!

ఢిల్లీలో కామారెడ్డి హత్యచేసిన తరువాత ఆ అమ్మాయి శవం మీద నేను పడినపుడు, నా వంటి నిండా రక్తం అంటుకొంది. ఆ రక్తంతో జాఫర్ నన్ను తీసిన ఫొటో

నా మొఖంలో రక్తం అంత కిందికి దిగిపోతున్నట్లు ఫీలయాను. నన్ను సాంతాత్తుగా ఉరి తీసేస్తారని ఎవరైనా చెప్తే ఎలా ఉంటుందో అలా ఫీలయాను.

'నీకు వివరంగా చెప్పాలి రావ్, విను, జాగ్రత్తగా విను. చాలాకాలం క్రితం నుండి నాకు కామారెడ్డి తెలుసు.

ఓసారి భువనేశ్వర్ రాజ్ మహల్ హోటల్లో మర్డర్ చేసిన కామారెడ్డిని అతి కష్టం మీద కేసు నుంచి తప్పించేను. అప్పట్నించి కామారెడ్డి నాకు ఆప్తుడయిపోయాడు.

'కామారెడ్డి బలహీనత నాకు తెలుసు. కామారెడ్డి ఇంటర్‌కోర్స్‌కి పనికి రాడు. అయినా అతనికి అమ్మాయిలంటే బలహీనత. అతన్ని ఎవరైనా హేళన చేస్తే, అందులోనూ అతని చేతకాని తనాన్ని వెక్కిరిస్తే సహించలేడు. చంపేస్తాడు. అయితే తెలివైన వాడు కనక ప్రతీసారి ఎవరి మీదో ఆ నేరం నెడతాడు.

'ఢిల్లీలో ఆ కేస్ జరిగినపుడు ఆ పార్టీ మీటింగ్‌కి నేనూ హాజరయ్యాను. అంతకు ముందు హైదరాబాద్‌లో కామారెడ్డిని కలిసినపుడు నిన్ను చూశాను. ఢిల్లీ నుంచి నువు పారిపోయాక పోలీస్ రిపోర్టిచ్చాడు కామారెడ్డి. నీ కోసం వేట సాగుతున్నపుడు నేను యధాలాపంగా అడిగాను. ఒకసారి నిన్నెలా యిరికించాడో చెప్పమని, నీ కథ అంతా చెప్పాడు. ఫోటో కావాలని తీసుకున్నాను.

'నువు కలుస్తావని నేను అనుకోలేదు. ఓసారి కోణార్క్ వచ్చినప్పుడు చూశాను. నువు కాదేమోననే అనుమానం వచ్చింది విచారించేను నీ గురించి. నువే అని నిశ్చయించుకున్నాక నిన్ను తీసుకువచ్చాను. నువు రాను అని మొండికేస్తే అపుడే ఈ ఫొటో చూపించి నిన్ను బెదిరించ వచ్చనుకున్నాను. కానీ నీ కారణాలు నీకున్నాయ్. నువు వచ్చేశావ్.' చుట్ట వెలిగించు కుందికి ఆగాడు రంగనాధరావ్.

నాకేం తోచడం లేదు. అంతా అయోమయంగా ఉంది.

'చూడురావ్! వాసవి రెండు నెలల్లో మేజర్ అయి

పోతుంది. వాసవి నామీద చూపుతున్న అప్యాయతంతా ఒట్టి నటనేనని నాకు తెలుసు. మేజర్ అవగానే ఆస్తి కోసం కోర్టుకైనా వెళుతుంది వాసవి. యీ ఆస్తిని యింత పెంచింది నేను. యీ నా కష్టార్జితం యిపుడు వాసవికి వెళ్ళి పోవడం నా కిష్టంలేదు. అందుకని...." నావైపు చూస్తూ తాపీగా అన్నాడు. "వాసవిని నువు చంపేయాలి."

నాగుండె మళ్ళీ ఒక్క హార్ట్ బీట్‌ని తప్పేసింది. ఆక్షణంలో నాగుండె కొట్టుకోవడం ఆగిపోతే బాగుండు ననిపించింది.

'రావ్! ఏమిటో ఆలోచిస్తున్నావ్' అడిగాడు.

అప్రయత్నంగా ఏమీ లేదన్నట్లు తలూపాను.

'యూ మస్టు కిల్ వాసవి. లేకపోతే యీ ఫోటో నీ చరిత్ర నీ ఉనికీ అంతా పోలీసులకు చెప్తాను. చట్టం తననుంచి నేరస్థులను ఎక్కువ కాలం పారిపోతే సహించదు. నీకు పెద్దశిక్ష పడుతుంది అదిఖాయం. లేదా వాసవిని చంపేస్తే ఆ షాక్‌తో సుమతి గుండే ఆగిపోతుంది. ఆమెకి మరో షాక్ తగిలితే మరి బ్రతకదు. అది నాకు తెలుసు.

'వాసవని చంపేస్తే నీకు లక్షరూపాయలు ప్రతిఫలం యిస్తాను. ఫేక్ పాస్‌పోర్ట్ యిస్తాను. పాండీవ్ నుంచి నువు సింగపూర్ వెళ్ళిపోయే ఏర్పాటు చేస్తాను. సింగపూర్‌లో నువు ఉంటే నిన్నెవరూ అరెస్ట్‌చెయ్యలేరు, రావ్! అంతేకాదు సింగపూర్‌లో ఓ పిషింగ్ కార్పొరేషనులో ఉద్యోగం కూడా యిప్పించగలను. ఆలోచించు. రెండేమార్గాలు, ఒకటి పోలీసులకి దొరికిపోయి శిక్ష అనుభవించడం. రెండవది హాయిగా సింగపూర్‌లో

స్వేచ్ఛని అనుభవించడం.' అ పాడు రంగనాధరావ్,
"ఏమంటావ్?"

"ఆలోచించాలి!" నూతిలోనుంచి వచ్చినట్లుగా మెల్లగా వచ్చాయి నా మాటలు. నా గొంతు నాకే విచిత్రంగా ధ్వనించింది.

'ఆలోచించు రావ్! నీ నిర్ణయం చెపితే నేను నీకు ప్లాన్ చెపుతాను.' అన్నాడు ఫైలు తీసుకుంటూ.

యాంత్రికంగా బయటకి నడిచాను.

15

రెండున్నర గంటల నుంచి ఆలోచిస్తున్నాను. నా ఆలోచనలు తెగటంలేదు.

అతి విచిత్రమైన విషయం ఏమిటంటే నా ఈ జీవితం యిలా మలుపు తిరగడానికి యిద్దరు అపరిచితులు కారణం.

ఒకటి రత్నాకర్

ఆవేళ రత్నాకర్ చెప్పిన సలహావిని నేను ఉద్యోగంలో చేరకపోయుంటే నాకీ అవస్థలు ఉండేవికావు.

'నా సలహా పాటించనందుకు విచారించే సంఘటనలు ఎదురవుతాయ్.'

రత్నాకర్ మాటలు మళ్లీ యివేళ పదేపదే గుర్తుకురాసాగాయి.

రెండవ అపరిచితుడు రంగనాధరావ్.

కోణార్క్‌లో అతను నన్ను కలిసినపుడు అతనెవరో నాకు తెలీదు. యితనిరాకతో జీవితం మరింతకుదుట

పడుతుందనుకున్నాను. కానీ ఊబిలోకి దిగిపోయాను.

ఏం చెయ్యడం?

వాసవిని హత్యచేయాలంటే మనసు ఒప్పుకోవటం లేదు. చెయ్యని హత్యా నేరాన్ని నెత్తిమీద వేసుకొని పలాయనంలో ఉన్నాను. యిప్పుడు నిజంగా హత్య చేయాలా?

ఏంచేయాలి?

వాసవిని జాగ్రత్తగా కనిపెట్టమని డాక్టర్ నాకు బాధ్యత అత్యంత విశ్వాసంతో అప్పజెప్పేడు. ఆవిశ్వాసాన్ని నేనే వమ్ముచేయాలా? సింగపూర్ వెళ్ళి? సింగపూర్ వెళ్ళి యిదే దొంగబ్రతుకు బ్రతకాలా?

"రావు" ప్రక్కనించి పిలుపు వినిపించింది.

రంగనాధరావు!

"రావు ఏమిటి నిశ్చయించుకున్నావు!" అడిగాడు.

"హత్య!" నీరసంగా పలికాను.

"వెరీ గుడ్ రావు! తెలివంటే నీది" ఆనందంగా అన్నాడు రంగనాధరావు. "యిప్పుడు చెప్తాను విను రావు. రేపు డాక్టర్ వస్తాడు. సుమతిని చెక్ చేసి వెళ్ళిపోతాడు. డాక్టర్ వెళ్ళిపోయాక నర్సుకు టెలిగ్రాం వస్తుంది నర్సు తమ్ముడు భువనేశ్వర్‌లో ఉన్నాడులే. అతనికి ఏక్సిడెంట్ అయినట్లు, నర్సు వెళ్ళిపోతుంది. నేను చిలికా ఊర్లోకి వెళ్ళిపోతాను.

వాసవిని నువు ఎలా తుదముట్టిస్తావో నీ యిష్టం రావు! మళ్ళీ ఎనిమిదికి నేను వస్తాను. అప్పటికి మన పని సవ్యంగా సాగిపోతే నిన్ను వెంటనే పంపుతాను.

మర్నాడు మధ్యాహ్నం వరకూ పోలీస్ రిపోర్టివ్వను రావు। ఆ పాటికి నువ్వు చాలా దూరం వెళ్ళిపోవచ్చు. చిలికాలో ఏదో పనుండి నేను వెళ్ళిపోయేనని చెప్తాను పోలీసులకు. రావు। రేపు రాత్రి నీకు పాస్‌పోర్ట్ డబ్బు అందజేస్తాను."

"అలాగే" అని తలూపాను.

"విష్ యూ గుడ్ లక్ రావు।" అనేసి హడావుడిగా వెళ్ళిపోయాడు.

చాలా పటిష్ఠమైన పథకం : నన్ను ఈ కత్తుల బోను లోకి యిరికించేందుకు.

నో।

ఎలా తప్పుకోవాలి ఈ విషవలయం నుంచి.

తాపీగా నా మనసులో ఓ పథకం రూపొందసాగింది.

యీ పేళ రాత్రి రంగనాధరావు గదిలోకి వెళ్ళి నా ఫొటోని దొంగలించేసి పారిపోవాలి. వాసవికి వివరంగా ఓ వుత్తరం రాస్తాను. ఆమె నన్నర్థంచేసుకుంటుంది. వాసవిని నాచేతులతో నేను చంపేకంటే పారిపోవటమే మంచిది.

ఈ రాత్రే రంగనాధరావ్ గదినుండి ఫోటో కొట్టే యాలి. ఆ తరువాత పారిపోవాలి. మళ్ళీ యికెవరినో పట్టుకొని రంగనాధరావు ఈ దారుణకృత్యం చేయకుండా డాక్టర్‌కి ఈ విషయం వివరంగా తెలపాలి.

చేయని హత్య నా మీద మోపబడి హంతకుడ్ని అయాను. హత్యచేసి నిజంగా హంతకుడ్ని కాలేను....

రాత్రి పదకొండు గంటలవుతుండగా లేచాను. తాపీగా ఒక్కొక్క గదినే దాటుకుంటూ రంగనాధరావు గదివైపు

వెళ్ళసాగాను..

సుమతి గదిలోంచి లైట్ వెలుగుతూ కనపడింది. నర్స్ యింకా సుమతి గదిలో ఏంచేస్తోంది? అనుమానం మొలకెత్తింది.

తాపీగా సుమతి గదివైపు వెళ్ళాను.

లోపల్నుంచి మగగొంతు విన్పించసాగింది.

రంగనాధరావు గొంతు అది. ముద్దగా వస్తున్నాయ్ మాటలు.

కిటికీ పక్కచేరి మాటలు వినసాగేను. సుమతితో అంటున్నట్లుంది.

"నీకీవిషయం ముందుగా తెలుపకూడదనుకున్నాను. కానీ తప్పదు. నీమీద జాలివేసి చెప్తున్నాను. నీ ముద్దుల కూతురు వాసవి హత్య చేయబడుతూంది. రేపురాత్రి ఈ పాటికి నీ ముద్దుల కూతురు శవం నీముందు కూర్చుంటుంది. ఆ షాక్‌తో నువ్వు గుండె ఆగి చస్తావ్!

"నీకు అనుమానం రావచ్చు హత్య చేసి నేను తప్పించుకోగలనా అని? నేనా హత్యచేయను. రావు చేస్తాడు. రావు యింతకుముందే హంతకుడు. ఒకవేళ రావు ఈ హత్య చేయకుండా పారిపోదామని చూసినా అతని ఫోటోలు నేనే రేపు పోలీస్‌కి యిస్తాను. రావు తప్పించుకోలేడు. ఈ హత్య చేసి తీరుతాడు. ఈ ఆస్తి నేనే అనుభవిస్తాను" నవ్వాడు.

కొంచెం కిటికీలోకి వంగి చూశాను. సుమతి కళ్ళు పెద్దవి చేసుకొని రంగనాధరావ్ వైపు చూడసాగింది. భయంతో.

రంగనాధరావ్ ఆమెకి గుడ్ బై చెప్పి బయటికి

రావడం గమనించి, నిశ్శబ్దంగా ప్రక్కకి తప్పుకున్నాను.

రంగనాధరావ్ నన్ను గమనించలేదు. వెళ్ళిపోయాడు.

నా ప్లాన్ అప్‌సెట్ అయింది.

16

సాయంత్రం సమీపిస్తున్న కొద్దీ నాగుండెలు వేగంగా కొట్టుకో సాగాయి.

ఉదయం డాక్టర్ వచ్చి సుమతిని చూసి పరీక్ష చేసి హడావుడిగా వెళ్ళిపోయాడు మళ్ళీ బరంపూర్.

డాక్టర్ వెళ్ళి పోయిన తరువాత నాకు హఠాత్తుగా స్ఫురించిందా ఆలోచన.

రంగనాధరావునే చంపేస్తే....

అవును ! రంగనాధరావును హత్యచేస్తే ఈ గొడవేదీ ఉండదు. నే నిక్కడ ఉన్నట్లు రంగనాధరావుకే తెలుసు. రంగనాథరావు హత్య చేయబడితే నా ఉనికి పోలీసులకు తెలియదు. వాసవి ఆస్తిని దోచేందుకు యింకే రాహువూ ఉండదు.

అయితే ఎలా చంపాలి ?

రంగనాధరావు రేపు చిలికా నుంచి ఎనిమిది గంటలకి వస్తానన్నాడు. రేపు ప్రక్కనుంచే రావాలి. ఏ తెడ్డుతో నెత్తిమీద కొట్టినా ఆరిగిపోతుంది. నాఆధారాలు లేకుండా చూసుకోవాలి. వాసవీ నేనూ ఎక్కడికో వెళ్ళినట్లు ఎలిబి సృష్టించుకుంటే చాలు.

ఆ సమయంలో ఎవరూ ఉండరు రేపు దగ్గర. హత్య చేసేసి ఆ శవాన్ని చెరువులో పడేస్తే....?

చాలాసార్లు తరచి తరచి ఆలోచించేను ఈ ఆలోచన మీద.

ఎక్కడా పొరపాట్లు నాకు తట్టలేదు. ఆ పైన దైవం అనుకూలించాలి.

సాయంత్రం నర్స్‌కి రంగనాథరావ్ సృష్టించిన ఫేక్ టెలిగ్రాం అందింది. నర్స్ గాబరా పడింది ఆ టెలిగ్రాం చూసి. రంగనాధరావ్ నర్స్‌ని అనునయించి డబ్బిచ్చి వెంటనే భువనేశ్వర్ పంపాడు.

రంగానికి అన్నీ సిద్ధంచేసేసి ఆరు గంటలకి నాతో చెప్పి వెళ్ళాడు చిలికాకి. "రావ్! వెళ్తాను. పనంతా జాగ్రత్తగా చూసుకో!"

తలూపాను.

నామనసులో టెన్షన్ పెరిగిపోతోంది. రక్తంలో ప్రసరణవేగం హెచ్చింది.

నా నిర్ణయం గట్టిపడి పోయింది.

వాసవికి చెప్పకుండా చెరువువైపు దాచేశాను.

ఎనిమిది గంటలు కావస్తూంది.

ఒక పడవ వారన వెయిట్ చేస్తూ కూర్చున్నాను.

రంగనాధరావు ఒక్కడే వస్తేనే నా పని పూర్తయ్యేది. యింకెవరైనా కూడావస్తే....

ఏమో?

అదంతా నా అదృష్టం మీద ఆధారపడిఉంది.

నర్స్ భువనేశ్వర్ వెళ్ళిపోవడంచేత వాసవి తల్లి గదిలో పడుకొంది.

ఎనిమిదవుతుండగా రంగనాథరావు ఒక్కడే వస్తూ కనపడ్డాడు.

ఆనందంతో నా మనసు ఉరకలు వేసింది.

సిద్ధంగా ఉంచిన తెడ్డుచేతిలోకి తీసుకున్నాను.

విపరీతమైన టెన్షన్ భరించలేక నా చేతులు వణక సాగేయి. నా చేతులకిపట్టిన చెమటవల్ల ఆ తెడ్డు జారి పోసాగింది.

దగ్గరగా రానిచ్చి ఒక్కటేదెబ్బ వేశాను, నెత్తిమీద.

''అమ్మా'' అంటూ కేకవేసి పడిపోయేడు.

దెబ్బ గట్టిగా తగిలి, బుర్రచిట్లి రక్తం నా మీద తుళ్ళింది.

దగ్గరకివెళ్ళి చూశాను. రంగనాధరావులో కదలికలేదు.

అతన్ని యీడ్వటానికి వంగాను.

"ఎవరది? రావు!?" పిలుపు విన్పించింది.

డాక్టర్!

'యిపుడిక్కడికి ఎందుకు వచ్చినట్లు ?'

నిటారుగా అయాను ఏదో భయంతో.

"రావ్! నువ్వేనా?" దగ్గర కొస్తూ అడిగాడు డాక్టర్.

'అవును.' అంటూ గబుక్కున ముందుకు వెళ్ళాను.

'అమ్మయ్య! యిక్కడున్నావా?' రిలీఫ్‌గా నిట్టూర్చి నట్లుంది. "రంగనాధరావ్ ప్లాన్ తెలిసింది రావ్! యిలా పరిగెట్టుకొచ్చాను.

మళ్ళీ నిశ్చేష్టుడనై పోయాను.

"ఎలా తెలిసింది?" హీనస్వరంతో అడిగాను.

'సుమతి గదిలో టేప్ రికార్డర్ ఉంచాను రావ్! నాకు తెలుసు రంగనాధరావ్ ఎప్పుడో యిటువంటి ప్రయత్నం చేస్తాడని. నే చెప్పలేదూ రావ్! రంగనాధరావే తన

అన్నయ్యనూ చంపి ఉంటాడని. ఆ విషయం కూడా చెప్పాడు సుమతికి. రోజూ రాత్రి నర్స్ టేప్ రికార్డర్‌ని ఆన్‌చేస్తుంది తను పడుకోబోయే ముందు ఆ సంగతి రంగనాథరావ్‌కి తెలియదు.' ఆగాడు డాక్టర్.

'రావ్! మరో విశేషం! నీకు ఆవేళ అన్ని విషయాలు చెప్తున్నప్పుడు ఓ ముఖ్యమైన విషయం చెప్పడం మర్చిపోయాను.'

'ఏమిటది?' నా బుర్రపని చేయడం మానేసింది డాక్టర్ రావ్‌తో.

'నువ్వు కామారెడ్డి దగ్గర పని చేసావనీ, కామారెడ్డి చేసిన హత్యా నేరం నీమీద మోపబడిందనీ నాకు తెలుసు రావ్? రంగనాథరావ్ నిన్ను పరిచయం చేసిన తరువాత నీగురించి అంతా యింక్వైరీ చేసాను. గుడ్ న్యూస్ రావ్! ఈ మధ్య కామారెడ్డి అటువంటి మరో నేరం చేసి దొరికి పోయాడు. అపుడు నీ విషయం చెప్పాడు. నువ్వు నిర్దోషిగా ప్రూవ్ అయావ్!'

'మరి అప్పుడెందుకు చెప్పలేదు?' కోపం ముంచుకు వస్తోంది నాకు. ఆవేళే డాక్టరీ విషయం చెప్పివుంటే....?

'కొంచెం మతి మరుపు ఎక్కువ నాకు! అయినా ఈ సారి చెప్దామనుకున్నాను. ఈ హడావుడిలో...'

నాకు డాక్టర్ చేప్పేదేదీ తలకెక్కడం లేదు.

భగవాన్! మళ్ళీ హంతకుడ్ని అయాను. యింకొకరి పొరపాటు వల్ల.

అపుడు చూశాడు డాక్టర్, రంగనాధరావ్ శవాన్ని. 'మైగాడ్ ఏమిటిది? నువు హత్య చేశావా?' ఆందోళనగా అడిగాడు.

నేనేం సమాధానం చెప్పలేదు.

నా బుర్రలో మళ్ళి హంతకుడి ముద్రపడి ఎంత భయంకరమైన కాలం గడిపేదో వూహించుకోగానే కళ్ళు గిర్రున తిరగసాగేయ్. వేగంగా పరుగెత్తాను అక్కడ్నించి, మళ్ళీ అజ్ఞాతంలోకి.

(ఒక ఆంగ్ల నవల ఆధారంగా.)

(అయిపోయింది)